

Nascut a Barcelona el 1959. Des que era petit anava a l'Empordà, des de fa vint-i-tres anys que hi estiujo i tinc casa a l'Escala. Cantautors i artistes empordanesos han musicat poemes meus. Ara publico 'Una magrana d'astres'. M'agrada l'astronomia. El 2012 serà més generós que el 2011

“El sol ixent és un moment màgic, com quan la lluna surt del mar”

Carles Duarte, poeta i lingüista

MAITE CRUZ

Com influeixen els paisatges gironins en la seva poesia? No sóc un poeta pictòric ni m'interessa la descripció acolorida. El paisatge et configura i et construeix: el mar, el cel, el vent, la terra treballada i la història, però la meua poesia és més pensada i duu dins seu una música per ser cantada. És fruit d'una lenta reflexió, un esforç de comprensió del món, de dir-lo commogudament.

Li agrada ser cantat? Sí, perquè tota poesia té una partitura inherent que la distingeix.

Cantautors empordanesos com Josep Tero i Mariona Sagarra han musicat poemes meus, però també ho han fet Franca Masu i Elena Ledda, que són sardes. I el pintor Antoni Hervàs ha il·lustrat el meus poemaris Empúries i Maríntim, que parlen del meu lligam amb l'Escala.

Què és Empúries? El silenci de la història i el ressò del pas dels antics que hi vivien i construïen ciutats i cultura. La porta que ens va unir al món que emergia a Grècia i Roma, els fonaments del que som. També és el Canigó, Saverdera, el Cap de Nor-

feu, la badia de Roses, l'amplitud de la terra badant-se per acollir el mar, les cabanes de vinya on es feia el vi que elogiava Pla, les llongades, les dunes i els pins que s'inclinen de forma incerta sota el vent però que resisteixen tenaços. És un món antiquíssim que es transforma.

En els seus versos hi ha sovint la paraula desig.

El desig és la pulsio primera de l'existència i la força que empeny a gaudir de ser tu mateix amb l'altre. El desig t'afirma davant la perplexitat del món.

Els astres també tenen molta

presència a la seva poesia.

Fa anys que em dedico a l'astronomia i tinc telescopi. L'Empordà és on millor cerebro i descobreixo el cel nocturn. Ara, la prestigiosa revista *Astronomia* ha publicat fotografies meves del pas de Mart pel cúmul d'estels del Pessebre. Però més enllà de tot això, mirar el cel davant del mar permet retrobar-te i sentir la teua fragilitat i petitesa.

D'ací dos dies, molta gent anirà a veure la festa del sol ixent al Cap de Creus, al Far de Sant Sebastià i a l'Escala.

La imatge del sol emergint del

mar és com si la vida s'eixamplés, com si una ferida tancada es reobris. El sol ixent és un moment màgic, com quan la lluna surt del mar. L'albada i el crepuscle són els punts culminants del dia, quan el cel es fa més pur.

Bullirà el mar com la cassola al forn?

Això deia Ausiàs March. Ell i Jordi de Sant Jordi són dos gegants de la nostra poesia, però reivindico Pere de Torroella, nascut a la Bisbal d'Empordà i senyor del castell de Sant Martí d'Empúries, que va ser un dels poetes més notables del segle XV.

Per què parla sempre tan poèticament?

Perquè ens convé una relació més conscient amb el llenguatge, gaudir-ne i assaborir-lo. Cada paraula encarna una realitat de segles, metàfores, sentits i històries, i ens cal una relació més amorosa amb els mots.

Què li sembla que diuen els astres sobre el 2012?

Serà un any aspre, però més generós que el 2011. Vivim una situació adversa que ja dura més que la guerra civil, i només la superarem des del compromís personal. No ens ho resoldran Merkel ni Sarkozy, sinó cadascú de nosaltres, perquè el pitjor és la resignació, la passivitat i el conformisme.

Recorda uns temps tan difícils com ara?

No. El meu pare treballava a quatre llocs cada dia per pagar les careres dels fills, però no tenia dificultat per trobar feina. El pitjor d'ara són els joves sense horitzó.

En moments de crisi, necessitem més poesia?

El president Pujol reclama l'èpica a la política i la necessitat de transcendir el moment i de dotar-lo d'emoció i de força. La poesia ens convida a fer-ho.

Estem perdent les nades?

No. Cada any n'escric una. Ara el servei de correus té menys feina, però la nadala ha canviat de format i se'n fan més d'electròniques i personalitzades.

Portar corbatí fa poeta?

El corbatí és una manera somrient de vestir-se formalment.

Què és Cap d'Any?

La llum que minva i convida a la introspecció i a fer balanç. És quan ordenes els records que et van portant, feridorament o serena, cap a una certa nostàlgia i espiritualitat. És el silenci i l'ocasió especial per al sentiment, l'evocació i el somni.

JOAQUIM ROGLAN

REIS VALL

A LES SECCIONS ESPECIALITZADES DE MAGATZEMS VALL HI TROBARAS DE TOT!... I ALS MILLORS PREUS EN JOGUINES. BUSCA I TRIA ELS TEUS REGALS I BENEFICIA'T DE NOMBRESES OFERTES.